

Copyright © 1989 Sandra Brown

Toate drepturile rezervate

Traducere publicată prin înțelegere cu Bantam Books, un imprint
al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O nouă speranță
Sandra Brown

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zăbiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
O nouă speranță / Sandra Brown
trad. din lb. engleză: Alexandra Dumitru - București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6022-0
I. Dumitru, Alexandra (trad.)
821.111

SANDRA BROWN

O nouă speranță

Traducere din limba engleză
Alexandra Dumitru

LITERA
București
2020

capitolul 1

Stafidele, cugetă Cyn McCall, aveau un aspect tare urât.

- Brandon, te rog!

- Îmi place să fac asta, mamă, pentru că așa pot să le păstrez până la sfârșit.

Cyn clătină din cap, oftând resemnată.

Mama ei o auzi suspinând când intră în bucătăria luminată de soare.

- Ce se întâmplă? De ce ești încruntată, Cynthia?

Ladonia se îndreaptă direct spre cafetieră și își turnă într-o cană.

- Nepotul tău alege stafidele din cereale și le aliniază pe marginea bolului.

- Cât de creativ!

Cyn se uită urât mai întâi spre mama ei, apoi spre picăturile de lapte pe care fiecare stafidă rățăcită le făcea pe masă.

- Voiam să-l cert, mamă, nu să-i laud creativitatea.

- Te-ai trezit cu fața la cearșaf? Din nou?

Pauza făcută între cele două întrebări nu fu întâmplătoare. Era modalitatea Ladoniei Patterson de a spune, într-un mod subtil, că stările proaste ale fiicei ei se repetau mult prea des în ultimul timp.

Cyn se prefăcu însă că nu înțelege aluzia în timp ce șterse urmele de lapte.

- Brandon, mănâncă-ți pâinea prăjită!

- Pot să o iau la mine în cameră și s-o mănânc în timp ce mă uit la Sesame Street? ărti

- Da.

- Nu.

Cele două răspunsuri contradictorii fură rostite în același timp.

- Mamă, știi că i-am spus...

- Vreau să vorbesc cu tine, Cynthia. Între patru ochi.

Ladonia îl ajută pe micul Brandon, în vârstă de patru ani, să se dea jos de pe scaun și îi înveli feliile de pâine prăjită cu scortişoară într-un șervețel. Să nu faci firimituri, îi spuse, bătându-l ușor la fund în timp ce îl duse până la ușă, apoi se întoarse ca să discute cu fiica ei.

Însă Cyn deschise prima discuția.

- Mamă, aceste intervenții de fiecare dată când încerc să-l disciplinez pe Brandon trebuie să înceteze.

- Nu despre asta vreau să vorbim.

Ladonia, zveltă, atrăgătoare și proaspăt ieșită de la duș, o înfruntă pe fiica ei din celalalt capăt al mesei.

Cyn nu era pregătită pentru inevitabila prelegere părăintească, dar o simțea apropiindu-se așa cum simțea mirosul de cafea. Se uită grăbită la ceas.

- Trebuie să plec, altfel o să întârzi la muncă.

- Stai jos!

- Nu vreau să încep ziua cu o ceartă.

- Stai jos, repetă calmă Ladonia.

Cyn se așeză pe scaun.

- Mai vrei cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Cynthia, nu ești în apele tale, începu Ladonia, după ce se așeză față în față cu fiica ei, cu o cană de cafea proaspătă. Ești încordată, nervoasă, supărată

și nu ai răbdare cu Brandon. Dacă nu ai ști care e situația, așa crede că ești însărcinată.

- Poți să stai liniștită în privința asta, spuse Cyn, dându-și ochii peste cap.

- Unde îți este simțul umorului? Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme?

- Nimic.

- Bine atunci, o să-ți spun eu.

- M-am gândit eu că asta o să faci.

- Nu face pe deșteapta cu mine! o certă Ladonia, agitându-și degetul în direcția ei.

- Mamă, hai să nu repetăm conversația și în dimineața asta. Știu deja ce o să-mi spui.

- Ce o să-ți spun?

- Că nu duc o viață împlinită. Că Tim a murit în urmă cu doi ani, dar eu încă trăiesc, sunt tânără și am viitorul în față. Că am o slujbă minunată la care sunt foarte bună, dar munca nu înseamnă totul. Că trebuie să-mi găsesc niște hobby-uri și să-mi fac prieteni noi. Că trebuie să ies, să socializez cu oameni de vârsta mea, să mă înscriu într-un grup al părinților singuri. Îi oferi mamei ei un zâmbet trist. Vezi? Știu totul pe de rost.

- Și atunci de ce nu faci nimic din toate astea?

- Pentru că reprezintă ceea ce vrei tu. Nu ce vreau eu.

Ladonia își încrucișă brațele pe masă și se aplecă în față.

- Tu ce vrei?

- Nu știu, vreau...

Ce anume voia? Cyn încercă să găsească o explicație pentru melancolia ei. Îi era greu să își dea seama ce lipsea din viața ei. Dacă ar fi știut, ar fi reușit de mult

să umple golul. Trecuseră deja câteva luni bune de când simțea că totul funcționa în van.

Brandon nu mai era un bebeluș care să aibă nevoie constantă de îngrijirea ei. La muncă, se simțea ineficientă. De când se mutase cu ei, după moartea tatălui Cynthiei, Ladonia se ocupa de majoritatea treburilor casnice. Teoretic, Cyn era capul familiei, dar asta nu însemna mare lucru.

Nimic din ce se întâmpla în viața ei nu o făcea să se simtă împlinită sau satisfăcută. Tinerețea și energia îi erau secătuite de monotonie.

- Vreau să se întâmple ceva, spuse în cele din urmă, vreau ceva care să pună lucrurile în mișcare, să-mi dea viața peste cap.

- Ai grijă ce-ți dorești, o sfătui Ladonia blând.

- Ce vrei să spui?

- Moartea accidentală a lui Tim cu siguranță ți-a dat viața este cap.

Cyn sări ca arsă de pe scaun.

- E groaznic din partea ta să spui așa ceva!

Își apucă în grabă geanta, servieta și cheile și deschise cu o smucitură ușa din spate.

- Probabil că da, Cyn. Nu am vrut să par insensibilă, dar, dacă vrei ca lucrurile să se schimbe în bine, nu poți să stai și să aștepti ca soarta să facă asta pentru tine. Trebuie să faci și tu niște schimbări.

De data asta, Cyn nu mai dădu nici un răspuns.

- Traficul pe North Central o să fie un coșmar având în vedere că plec atât de târziu. Spune-i lui Brandon că o să-l sun în pauza de prânz.

Simțindu-se îndreptățită să se arate indignată, Cyn plecă spre clinică.

*

- Știu că așa am spus, George, dar asta a fost ieri. Cine ar fi putut să-și dea seama că o să le facă publice înainte...

Worth Lansing îi făcu semn secretarei să îi toarne încă o cană de cafea.

Îndatoririle ei nu erau doar administrative. Doamna Hardiman îi era secretară, asistentă, mamă și prietenă – orice avea nevoie în funcție de problemă. Făcea o treabă minunată în oricare din aceste situații.

- Știu că asta este treaba mea, George, dar nu ai pierdut...

În timp ce clientul lui continuă să protesteze, Worth își lipi receptorul de piept.

- Am primit alte apeluri? o întrebă pe doamna Hardiman, care uda plantele ce îi decorau biroul executiv aflat la etajul al doisprezecelea.

- Doar de la dentist.

- Ce voia? Am fost la el săptămâna trecută.

- Păi, s-a uitat pe radiografiile tale și a zis că ai nevoie de două plombe.

- Minunat, minunat. Worth trase adânc aer în piept. Ai și alte vești bune? Ești sigură că Greta nu a sunat?

- Sunt sigură.

Femeia puse la loc stropitoarea de alamă în dulapul de sub bar.

- Bine, când sună, te rog să mă anunți, îi spuse Worth, făcându-i cu ochiul sugestiv. Orice ar fi.

Doamna Hardiman scoase un sunet dezaprobator în timp ce ieși din birou.

Worth își puse din nou receptorul la ureche. Clientul său încă blestema imprevizibilitatea bursei de valori.

- George, calmează-te! Pur și simplu nu erau acțiunile potrivite pentru tine. Lasă-mă să mă gândesc la ceva special până când se închide bursa. Am destui ași în mână. Sunt sigur că pot să scot unul.

După ce închise, Worth se ridică de pe scaunul din piele roșie, își aruncă privirea către ecranul televizorului care era constant pe canalul bursier, și ridică o minge de baschet mai mică decât una obișnuită. O aruncă la coșul montat pe spatele ușii biroului său. Rată.

Nu era de mirare. Nu mai avea antrenament. Avusese o săptămână de coșmar, în care nu fusese nici măcar o dată la sală, așa cum făcea cu religiozitate în fiecare zi. Dar își propuse ca în acea după-amiază, înainte de întâlnirea cu Greta, să își răsfețe corpul cu un antrenament dur și riguros. Trebuia să fie în formă pentru sfârșitul de săptămână care urma.

Informațiile care rulau încet în partea de jos a ecranului televizorului deveneau din ce în ce mai deprimante.

Încă încerca să se gândească cum o să arate asul din mână pe care i-l promisese lui George, în timp ce arunca săgeți către ținta din partea cealaltă a camerei, când doamna Hardiman îl sună pe linia interioară.

- Greta? Întrebă el cu speranță.

- Nu, întâlnirea ta de la prânz tocmai a fost anulată.

- Fir-ar să fie! Bătrâna aia e plină de bani, mormăi el.

- Am reprogramat-o pentru miercuri viitoare. E în regulă?

- Sigur, doar că mă bazam pe portofoliul ei ca să ne revenim săptămâna asta.

- Vrei ca magazinul de sendvișuri de jos să trimită ceva de mâncare pentru prânz?

- Friptură de vită în sânge cu pâine integrală. Cu mult muștar nemțesc.

Worth mai dădu câteva telefoane, aruncă câteva săgeți, lovi niște mingi de golf, consolă clienții care pierduseră bani în ziua aceea și îi felicită pe cei care câștigaseră.

Bursa se închise înainte să apuce să transfere acțiunile lui George altui fraier. Îi promise nefericitului său client că avea să se ocupe de asta luni, la prima oră.

Când telefonul sună din nou, sări să răspundă.

- Da?

- Nu mai au friptură de vită, îl informă doamna Hardiman.

- La naiba! Nu mai mănânc de prânz. În timp ce trânti telefonul, se întrebă holbându-se la cei patru pereți lăcuți cu negru: Ziua asta nu o să se termine niciodată?

- Bună. Pe unde ai umblat?

Starea proastă a Cynthiei se înrăutăți când doctorul urcă cu ea în lift. Îl evita de vreo două săptămâni.

Majoritatea femeilor, indiferent de starea civilă, ar fi considerat-o nebună pentru că îl evita pe doctorul Josh Masters. Arăta bine, era fermecător și avea unul din cele mai prospere cabinete de ginecologie din Dallas. În ultimul an, asistase la mai multe nașteri decât oricare alt doctor ginecolog din oraș.

Cea mai atractivă calitate a lui era însă faptul că era singur și bogat.

- Bună, Josh. Îi zâmbi, dar făcu precauță un pas în spate.

Stătea aproape de ea, de parcă liftul era aglomerat, când, de fapt, se aflau doar ei doi în el.

- Mă eviți intenționat? întrebă el, trecând direct la subiect.

- Am fost foarte ocupată.

- Prea ocupată ca să mă sune înapoi?

- După cum am spus, repetă puțin iritată, am fost ocupată.

N-ar fi rănit niciodată pe cineva cu inima frântă. Dar nu era cazul doctorului Masters. Singurul lucru rănit era doar orgoliul lui.

Cu toate astea, el păru să își revină incredibil de repede.

- Ce ai spune de o cină? întrebă cutezător.

Evitând să răspundă, ea schimbă subiectul:

- Ai văzut-o pe pacienta pe care am trimis-o la tine? Darlene Dawson?

- Am văzut-o ieri.

- Mulțumesc că ai acceptat să fie pacienta ta, deși nu poate plăti. Aș fi trimis-o la clinica gratuită, dar mă tem că pot apărea complicații cu sarcina ei.

- Conform dosarului ei, a făcut deja două avorturi.

- Așa e. Cyn clătină tristă din cap, gândindu-se la situația disperată a fetei de 17 ani pe care o sfătuisese. Vrea să nască și apoi să dea copilul spre adopție.

- Iar tu vrei să aibă parte de cea mai bună îngrijire. Se aplecă în față, încolțind-o. Să asist la nașteri nu este singurul lucru pe care îl fac bine, Cyn.

Doctorului Josh Masters sigur nu-i lipsea siguranța de sine.

- Se pare că am ajuns. Imediat ce ușile se deschiseră, trecu pe lângă el și ieși din lift.

- Stai puțin!

Fugi după ea, o prinse de braț și o trase deoparte, să se ferească de fluxul de oameni de la parterul clinicii pentru femei.

Specializarea lui Cyn era să se ocupe de femeile care căutau soluții pentru sarcinile nedorite.

Nu își folosise masteratul în psihologie înainte să rămână văduvă. Se căsătorise imediat după terminarea facultății, iar Brandon se născuse la scurt timp. La câteva luni după moartea lui Tim, toată lumea o încurajase să accepte slujba de la clinică. Simțindu-se nepregătită, făcuse asta cu rețineră.

Angajații clinicii și cei de la asistență socială care îi trimiteau pacienți erau extraordinar de mulțumiți de munca ei. Doar ea se simțea nefolositoare. Majoritatea cazurilor la care lucra o făceau să se simtă deprimată și ineficientă.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti Josh.

- Care întrebare?

- Ce-ar fi să luăm cina în seara asta?

El îi aruncă un zâmbet desăvârșit de un stomatolog foarte bun.

- În seara asta? Oh, nu pot diseară, Josh. De dimineață am plecat în grabă și nu am apucat să petrec deloc timp cu Brandon. I-am promis că o să facem ceva împreună diseară.

- Măine-seară?

- Ce e mâine? Vineri? Păi, nu știu, lasă-mă să mă gândesc. Eu...

- Ce e cu tine?

El își puse mâinile în șold și se uită la ea cu exasperare.

- Ce vrei să spui?

- Am avut câteva întâlniri. Totul mergea bine, apoi ai început să mă duci cu vorba.

Simțindu-se ofensată, Cyn își dădu de pe față părul care îi venea până la umeri.

- Nu am făcut așa ceva.

- Atunci ieși cu mine la o altă întâlnire!

- Ți-am spus că o să mă gândesc.

- Ai avut câteva săptămâni ca să te gândești.

- Și încă nu m-am hotărât, îi răspunse apăsător.

Luând-o ușor de braț și mângâind-o, Josh schimbă tactica.

- Cyn, Cyn, doar suntem adulți, nu-i așa? Ar trebui să ne comportăm ca atare. Ar trebui să ieșim, să ne bucurăm de compania celuilalt...

- Să ne culcăm împreună?

El miji ochii încet.

- Mie îmi sună foarte bine, zise el pe tonul acela seducător pe care personalul feminin al clinicii și multe dintre pacientele lui îl găseau fermecător.

Cyn își trase brațul din strânsoarea lui.

- Noapte bună, Josh.

- Asta e, nu-i așa? Întrebă el, ținându-se după ea, e vorba despre sex.

- Care sex?

- În cazul nostru, nu există. Ți este frică.

- Nicidecum.

- Nici măcar nu vrei să vorbești despre asta.

- Discut despre sex toată ziua.

Coborând tonul, o urmă în timp ce ea ieși din clădire și se îndreptă spre parcare.

- Poți să vorbești despre sex, dar nu poți să te descurci când are legătură cu tine, personal.

- Am spus noapte bună!

- Haide, Cyn! Încercă s-o apuce din nou de braț, dar ea se feri. Zezi? Devii încordată la cea mai mică atingere a unui bărbat, ți-pă după ea în timp ce Cyn se îndrepta spre mașină. Dacă marfa nu este de vânzare, nu-i mai face reclamă!

În timp ce ieși din parcare, nu-i mai tremurau mâinile, dar încă era furioasă. Orgoliul doctorului era oribil și insuportabil. Cum îndrăznise să-i spună acele lucruri doar pentru că, după câteva întâlniri, nu se culcase cu el?

Se opri la un semafor care stătea destul de mult pe culoarea roșie, într-una din cele mai aglomerate intersecții, și își propti fruntea pe mâinile care țineau, fără vlagă, volanul.

Poate că Josh avea dreptate. Poate chiar devenea încordată când era vorba de sex. Hormonii ei nu muriseră odată cu Tim, dar nici nu era dispusă să-și satisfacă nevoile cu orice bărbat care i-ar fi ieșit în cale. Ce ar fi trebuit să facă o văduvă drăguță, respectabilă și cu un copil, în era sexului sigur, cu apetitul ei sexual când obiectul dorinței ei nu mai exista?

Grea întrebare. Prea grea ca să o rezolve în după-amiaza aceea. Ziuă începuse prost de la micul dejun și totul se înrăutățise după aceea. Avea nevoie cu disperare să se descarce în fața cuiva care să o asculte cu obiectivitate.

Spre disperarea celorlalți șoferi, când lumina semaforului se făcu în sfârșit verde, ea schimbă banda și, în loc să meargă înainte, viră la stânga.